

F. t. l. om ophavsretten til litterære og kunstneriske værker.

rimeligt hensyn til arvingernes økonomiske dispositioner og interesser.

Efter lovforslaget kan *droit moral*-krænkelser efter ophavsmandens død påtales af ophavsmandens nærmeste pårørende, uanset om de er arvinger eller ej. Det drejer sig her om personlige interesser, som de pågældende må være de nærmeste til at varetage. Sker der ved overtrædelsen samtidig en krænkelse af mere almene kulturelle interesser, kan også undervisningsministeriet gribe ind, jfr. bestemmelsen i § 53.

Til § 31.

Stk. 1. Her omhandles spørgsmålet om udlæg og anden kreditorforfølgning i selve retten til værkerne, medens der i *stk. 2* gives nogle regler om udlæg m. v. i eksemplarer af kunstværker og i manuskripter.

Lov 1933 § 12, jfr. § 29, *stk. 3*, sondrer for så vidt angår retten til værket mellem offentliggjorte og ikke-offentliggjorte værker.

Ophavsretten til ikke-offentliggjorte værker kan kreditorerne overhovedet ikke bemægtige sig, hverken før eller efter ophavsmandens død. Kreditorerne kan således ikke fremtvinge en offentliggørelse, som ophavsmanden eller hans arvinger ikke ønsker. Før ophavsmandens død kan kreditorerne heller ikke gøre udlæg i vederlaget for fremtidig råden over værket. Efter ophavsmandens død kan de derimod gøre dette med den virkning, at arvingerne, hvis de uden udlægshaverens samtykke oppebærer og forbruger vederlaget, ifalder straf for skyldnersvig. Kreditorerne kan altså ikke fremtvinge en offentliggørelse, men såfremt arvingerne selv foranstalter en sådan, tilfalder vederlaget kreditorerne, som måtte have gjort udlæg i dette. I allerede forfaldne eller udbetalte vederlæg kan kreditorerne gøre udlæg efter de sædvanlige regler i retsplejeloven.

Drejer det sig om værker, som allerede har været offentliggjort under en eller anden form, gælder i alt væsentlig det samme, dog kan her kreditorerne også i ophavsmandens levetid gøre udlæg i vederlaget for fremtidige benyttelser med samme virkning som ovenfor angivet, såfremt ophavsmanden selv oppebærer og forbruger vederlaget.

Loven udtaler sig ikke om, hvorvidt der kan gøres udlæg i ophavsretten, hvis denne befinder sig på andre hænder end ophavsmandens eller arvingernes: dette må afhænge af, om skyldneren vil kunne videreoverdrage retten. Kan han det, kan hans kreditorer også bemægtige sig den, ellers ikke.

Endelig er det fastsat, at den samme ret som den enkelte udlægshaver har samtlige kreditorer i

tilfælde af konkurs eller dødsbo, hvor gælden ikke er vedgået.

Hele dette sæt af retsregler, som er udformet under nøje afvejelse af hensynene til på den ene side ophavsmandens personlige interesser og på den anden side kreditorernes velforståede interesser, er efter nærværende forslag stærkt forenklet. Der kan som hidtil overhovedet ikke gøres udlæg i selve retten til at råde over værket, sålænge denne befinder sig hos ophavsmanden selv eller hos hans arvinger eller hans efterlevende ægtefælle, som besidder den i kraft af reglerne om formuefællesskabet mellem ægtefæller. Heller ikke hos den, der har fået retten overdraget ved testamente, kan kreditorerne bemægtige sig den.

Derimod har man opgivet instituttet med udlæg i vederlaget for fremtidig råden over værket. Dette institut kendes ikke i andre retsforfatninger, og man kan vel også frygte for, at det, hvis det benyttes, vil friste ophavsmanden eller arvingerne til, sålænge udlægget består, at undlade at etablere eller give tilladelse til ellers af hensyn til offentligheden ønskelige udgivelser eller fremførelser af værket, når han eller de alligevel ikke høster noget økonomisk udbytte af sådanne.

Om udlæg hos ophavsmandens eller arvingernes medkontrahent, der har tilforhandlet sig ophavsretten (f. eks. en forlægger) må det stadig gælde, at udlæg kun kan gøres, såfremt medkontrahenten har ret til videreoverdragelse af ophavsretten.

Hvad der gælder udlæg, gælder tillige arrest og kreditorforfølgning ved konkurs og ved skifte af gældsfrågælsesboer.

Stk. 2. Medens kreditorerne må kunne bemægtige sig eksemplarer af værkerne, når disse foreligger i større mængde, selv om de befinder sig hos ophavsmanden selv eller hans arvinger, f. eks. en bog, som ophavsmanden eller arvingerne for egen regning har ladet fremstille, opstår der et problem, når det drejer sig om eksemplarer, som i særlig udpræget grad må siges at være bærere af ophavsretten, f. eks. kunstværker i original eller manuskripter. Kunstværker, der endnu befinder sig i kunstnerens eje, kan have en betydelig økonomisk værdi, som kreditorerne kan have en legitim interesse i at bemægtige sig. På den anden side taler hensynet til kunstnerens personlige interesser i høj grad for, at ufærdige arbejder ikke kommer ud til omverdenen, og kunstneren må selv have adgang til at afgøre, om et værk er færdigt eller ej, til at „godkende det til offentliggørelse“, men har han udstillet det eller udbudt det til salg, anses der heri at ligge en sådan godkendelse. Tilsvarende synspunkter kan anlægges, når eksemplaret befinder sig hos